Ε΄ Κυριακὴ τοῦ Λουκᾶ (Λουκ. ιϚ΄19-31)
(4η Νοεμβρίου 2012)

Λόγος εἰς τὴν Παραβολὴν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου
«Νῦν δὲ (Λάζαρος) ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾶσαι»

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι προσκολλημένοι στὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ καὶ τὶς ἐπίγειες ἀπολαύσεις δὲν πιστεύουν στὴ ζωὴ μετὰ θάνατον. «Ἐδῶ εἶναι ἡ κόλαση, ἐδῶ κι ὁ παράδεισος», φωνάζουν σαρκαστικά, κλείνοντας τὸν ὁρίζοντα τῆς ψυχῆς τους σὲ μιὰ ἐγκόσμια προοπτική. «Ἂς περάσουμε καλὰ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ ζωή, καί μετά... βλέπουμε» λένε ἐπιπόλαια. Πόσο ἀδικοῦν τὸν ἑαυτό τους...!

Ὡστόσο τὸ σημερινὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο μᾶς καλεῖ νὰ δοῦμε τὴ ζωή μας μέσα ἀπὸ μιὰ ἄλλη προοπτική. Τὴν προοπτικὴ τῆς αἰωνιότητος. Ἡ παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου ποὺ μᾶς παρουσίασε ὁ Κύριος, μᾶς δίνει τὴν ἀφορμὴ νὰ ὑπογραμμίσουμε δύο σημεῖα: Πρῶτον, ὅτι ὑπάρχει κόλαση καὶ παράδεισος, καὶ δεύτερον, ὅτι τὸ ποῦ θὰ ὁδηγηθεῖ κάθε ἄνθρωπος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐπίγεια πορεία του.

***

1. ΚΟΛΑΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς χρησιμοποιῶντας αὐτὴν τὴν πρωτότυπη καὶ πολὺ διδακτικὴ Παραβολὴ μᾶς ἀποκάλυψε σαφῶς ὅτι ὑπάρχει ζωὴ μετὰ θάνατον. Ὑπάρχει καὶ Παράδεισος καὶ Κόλαση. Διότι καὶ ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχὸς Λάζαρος κάποτε πέθαναν. Καὶ ὁ μὲν πλούσιος κατέληξε στὸν Ἅδη, ὅπου ὑπέφερε τοὺς πόνους καὶ τὶς ὀδύνες τῆς κολάσεως, ἐνῷ ὁ πτωχὸς Λάζαρος μεταφέρθηκε ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀβραάμ, γιὰ νὰ ἀπολαμβάνει ἐκεῖ τὴν αἰώνια μακαριότητα τοῦ παραδείσου.

Ὁ Λάζαρος «παρακαλεῖται» καὶ ὁ πλούσιος «ὀδυνᾶται». Ὁ ἕνας ἀπολαμβάνει παρηγορία καὶ ἀνακούφιση, ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ εὐφροσύνη. Ὁ ἄλλος δοκιμάζει ἀφόρητη θλίψη καὶ ὀδύνη, τρόμο καὶ φρίκη. Αὐτὲς οἱ δύο ἀντιθετικὲς καταστάσεις ἀντικατοπτρίζουν τὴν πραγματικότητα τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς.

Παράδεισος καὶ κόλαση, λοιπόν. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἶναι ἡ κόλαση, τόπος ὀδύνης ψυχικῆς καὶ μαρτυρίου αἰωνίου. Αὐτὴ εἶναι ἡ «γέεννα», «τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, ὅπου ὁ σκώληξ οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται» (Μάρκ. θ΄ 43-44). Μέσα σ’ αὐτὸ τὸ «ἄσβεστο πῦρ» βρισκόταν ὁ πλούσιος καὶ ζητοῦσε ἔστω μία σταγόνα νεράκι, γιὰ νὰ δροσίσει τὴ γλῶσσα του, ἀλλὰ οὔτε αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ βρεῖ. Μέσα σ’ αὐτὴν τὴν κατάσταση τῆς ἀφόρητης ὀδύνης ὁ ἀμετανόητος ἁμαρτωλὸς βασανίζεται αἰωνίως ἀπὸ τὴν ἔνοχη συνείδησή του, ἡ ὁποία τὸν πλημμυρίζει μὲ τύψεις γιὰ τὶς ἁμαρτίες του. Παράλληλα ὑποφέρει κι ἀπὸ τὰ πάθη του ποὺ μένουν ἀνικανοποίητα, ἐπιτείνοντας τὰ αἰώνια βάσανά του.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἶναι ὁ παράδεισος, δηλαδὴ ἡ αἰώνια ζωὴ μέσα στὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ὁποίου οἱ δίκαιοι «ὄψονται τὸ πρόσωπον» (Ἀποκ. κβ΄ 4). Ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου θὰ βλέπουν τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ γεμᾶτο δόξα καὶ λαμπρότητα καὶ ἡ δόξα αὐτὴ θὰ ἀντικατοπτρίζεται στοὺς ἴδιους, ὥστε νὰ λάμπουν «ὡς ὁ ἥλιος» (Ματθ. ιγ΄ 43). Στὸν παράδεισο οἱ δίκαιοι θὰ ζοῦν συντροφιὰ μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἁγίους καὶ αὐτὸ θὰ τοὺς χαρίζει ἀνάπαυση, χαρὰ καὶ εὐτυχία. Αὐτὸ δηλώνει ἡ ἔκφραση «εἰς τοὺς κόλπους Ἀβραάμ». Μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀβραάμ, ποὺ ἦταν φίλος τοῦ Θεοῦ, πατέρας ὅλων τῶν πιστῶν στὸν Θεὸ ἀνθρώπων, ὑπάρχει ἡ ἀπέραντη εὐτυχία καὶ μακαριότητα.

2. ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΑ ΕΠΙΛΟΓΗΣ

Πῶς ὅμως καθορίζεται ἡ κατάσταση στὴν ὁποία θὰ βρεθοῦμε μετὰ θάνατον; Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ μᾶς ὁδηγήσει εἴτε στὴν αἰώνια κόλαση εἴτε στὴν αἰώνια εὐτυχία; Εἶναι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας στὸν κόσμο αὐτό. Ἂν ζοῦμε μιὰ ζωὴ ἀτομιστικὴ καὶ ὑλιστικὴ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν μετανοοῦμε, τότε στὴν ἄλλη ζωὴ θὰ ἔχουμε τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸν πλούσιο τῆς Παραβολῆς. Ἂν ὅμως ἀγωνιζόμαστε νὰ ζοῦμε ὅπως θέλει ὁ Θεός, ζητοῦμε ταπεινὰ τὸ ἔλεός Του καὶ ὑπομένουμε μὲ πίστη τὶς δοκιμασίες αὐτῆς τῆς ζωῆς, ὅπως ὁ πτωχὸς Λάζαρος, τότε μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ θὰ ἀξιωθοῦμε νὰ ἀπολαύσουμε τὴν αἰώνια χαρὰ καὶ εὐτυχία στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ παροῦσα ζωὴ θὰ κρίνει τὸ αἰώνιο μέλλον μας φαίνεται ξεκάθαρα καὶ ἀπὸ τὴν διδασκαλία τοῦ Κυρίου περὶ τῆς ἡμέρας τῆς Κρίσεως. Ἐκεῖ ὁ δικαιοκρίτης Κύριος θὰ ἀνταμείψει τοὺς «εὐλογημένους τοῦ Πατρὸς» γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔδειχναν ἐνόσῳ ζοῦσαν, ἐνῷ ἀντίθετα θὰ καταδικάσει «εἰς κόλασιν αἰώνιον» αὐτοὺς ποὺ ἔζησαν ἐγωιστικά, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν συνάνθρωπό τους, καὶ παρέμειναν ἀμετανόητοι. (Ματθ. κε’ 31-46).

Ἄρα λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐπίγεια ζωή μας κρίνεται τὸ αἰώνιο μέλλον μας. Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προειδοποιεῖ αὐστηρά: «Μὴ πλανᾶσθε, Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται· ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει» (Γαλ. ς΄ 7). Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαπατήσει τὸν Θεὸ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ σπείρει κάθε ἄνθρωπος, αὐτὸ καὶ θὰ θερίσει. Καὶ συνεχίζει: «Ἄρα οὖν ὡς καιρὸν ἔχομεν, ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας» (στίχ. 10). Συνεπῶς, ὅσο ζοῦμε ἀκόμη καὶ ἔχουμε καιρό, ἂς κάνουμε πρὸς ὅλους τὸ καλό.

***

Ἡ σημερινὴ Παραβολὴ πρέπει νὰ μᾶς συγκλονίσει. Τὸ τραγικὸ κατάντημα τοῦ πλουσίου ἀποτελεῖ ἕνα μήνυμα πρὸς ὅλους ὅσοι ζοῦν ἐπιπόλαια, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ αἰώνιο μέλλον τους. Εἶναι καιρὸς λοιπὸν νά μετανοήσουμε! Νὰ ἐργαστοῦμε γιὰ τὴν αἰώνια σωτηρία μας. Τώρα! Πρὶν περάσουμε τὰ σύνορα αὐτοῦ τοῦ κόσμου• διότι τότε θὰ εἶναι πλέον πολὺ-πολὺ ἀργά…

π. Γ.Κ